

En kristens bedrøvelse og glæde

*Prædiken på 3. søndag e. påske, 3. maj 2009. Pastor Sigmund Hjorthaug.
Holdt ved Den evangelisk-lutherske Frikirkes årsmøde i Gratiakirken i forbindelse med
Sigmund Hjorthaug's indsættelse som præst i menighederne.*

Johannes-evangeliet 16,16-22

En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.«

Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trangsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.

Når et menneske som står oss nær har forlatt denne verden, er vi som regel meget opptatt av følgende: Hva var hans eller hennes siste ord? Vi legger oss disse ord på sinde, og tar dem frem igjen mange ganger. Hvor meget mer skulle vi ikke legge oss på sinde Jesu siste ord til sine disipler, før han skulle lide og dø, før han skulle forlate dem og gå til sin Himmelske Far. Ikke uten grunn har det fra gammel tid vært sådan at tekster fra de trøsterike avskjedstalene som Jesus holdt for sine disipler, og som omfatter flere kapitler i Johannesevangeliet, brukes på hele fem søndager etter hverandre i denne tid etter påske.

En kort tid

Jesus sier i dagens tekst: *En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.* Jesus skulle snart forlate sine disipler. Han hadde vært sammen med dem i 3 år. I alle disse år kunne de gå til ham med alt, stort og smått. Jesus var blitt uunværlig for dem. Men nå skulle han forlate dem. Og Jesus visste at de ville få det svært fremover. Han sier: *I skal græde og klage, men verden skal glæde seg. I skal sørge, men det er kun en kort tid så skal i se mig igjen.*

Her ser vi inn i vår frelsers hjerte. Vi ser hans kjærlighet og omsorg for sine disipler - og dermed for oss. Han visste at han selv om en kort tid skulle stilles under Guds vrede over all verdens synd. Han skulle lide de smerteligste kvaler på et kors. Han ville med høy røst rope på korset: *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg!* Han tenker i denne stund ikke på det. Nei, han er opptatt av sine disiplers ve og vel, når han nå skulle forlate dem. Sådan er Jesus. Han er full av kjærlighet og omsorg. Midt i sin egen nød er han mest opptatt av å trøste sine disipler i deres nød, og sådan trøster han også oss i vår nød.

Han visste at hans disipler ville komme i stor sorg og bedrøvelse når han ble tatt fra dem. Men han sier: *Der er kun en kort tid, så skal jeg se jer igjen.* I Johs 14, sier han: *Jeg vil ikke efterlate jer Faderløse, jeg kommer til jer!* Og det skjedde også. Tre dager etter hans død,

sto han opp igjen, og i 40 dager viste han seg for sine disipler mange ganger. Han forklarer og forkynner evangeliet for dem, og sier at han måtte dø for å sone for all verdens synd. Han skulle så han forlate dem igjen og fare op til himmelen. De fikk ikke lenger se ham legemlig. Men han trøster dem og sier at når han er faret op til himmelen, skal Helligånden komme. Han sier: *Det er det beste for jer, at jeg går bort. For går jeg ikke bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men når jeg går herfra, vil jeg sende ham til jer.* Jesus sa også: *Jeg vil ikke efterlate jer Faderløse, jeg kommer til jer.*

Jesus kommer til oss i Ord og sakrament

Hvordan kommer Jesus til oss idag? Han kommer til oss i sitt Ord og sine sakramenter. Når vi samles til gudstjeneste om nådens midler, Ord og sakrament, så er han selv tilstede. Han kommer til oss når Ordet leses, når Ordet forkynnes, når presten tilsier oss syndenes forlatelse i skriftemålet, og han kommer til oss i nattverden, hvor vi får ta imot hans sanne legeme og blod, som et pant på at vi virkelig har fått syndernes forladelse.

Paulus sier i Rom 10: *Sig ikke i dit hjerte: Hvem vil stige op til himlen?» nemlig for at hente Kristus ned, eller: »Hvem vil stige ned i afgrunden?» nemlig for at hente Kristus op fra de døde. Nej, hvad siger den? »Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,« og det ord er troens ord, som vi prædiker.* Jesus sa: *Jeg kommer til jer.* Han kommer til oss i sitt Ord og sine sakramenter.

Jesus er hos oss under sorg og bedrøvelse

Jesus sa til sine disipler: *I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde.*

Vi kristne som lever i dag, vil også få oppleve sorg og bedrøvelse, mens denne verden vil glede seg. Han skjuler seg for oss. Vi kommer inn i nød og anfektelse. Men han trøster oss og sier: *Det er kun en kort tid så skal i se mig igjen. ... For Herren forkaster ikke til evig tid, men om han bedrøver, så forbarmer han seg igjen efter sin rike miskunnhet.* (Klag. 3,32-33).

Gud har en bestemt hensikt med at han sender nød og sorg i vår vei. Han gjør det forat vi skal knytte oss sterkere til ham, blir mer og mer avhengig av ham. Han vil at vi skal miste troen på alt hos oss selv og forlate oss på Ham alene. Herrens måte å arbeide med oss på er som det står i Hannas lovsang i 1. Samuelsbok 2: *Han døder og gjør levende, han fører ned i dødsriket og fører op, han gjør fattig, og han gjør rig, han nedbøjer og han opphøjer.*

Sådan gjør han når han skal frelse oss. Han taler til oss både i lov og evangelium. Med loven døder han oss, med evangeliet gjør han oss levende. Og hvorfor gjør han det? Hvorfor døder han oss, og gjør oss fortvilet og forskrekket over oss selv, ved å forkynne loven for oss? Jo, det er fordi vi er av naturen egenrettferdige. Vi vet ikke av oss selv at vi er fortapte syndere, under Guds vrede og dom. Det må Guds lov fortelle oss, og det på en sådan måte at vi mister all tro på at vi kan fortjene noe overfor Gud. Han må vise oss at vi er fortapte syndere, og det gjør han gjennom sin hellige lov.

Men så gjør han oss levende ved evangeliet. Du får høre at Jesu har gjort alt i ditt sted, han har sonet din synd. Og du får eie alt hva han har gjort. Du får være et Guds barn for Jesu skyld alene. Sådan døder han deg ved loven og gjør deg levende ved evangeliet. Men han døder og gjør levende også når det gjelder vår tjeneste for ham, og i vårt liv sammen med ham. I den gamle kirkebønnen heter det: *”Du gir glede og gode dager, og du oppdrar oss også med kors og trengsel for ditt rike.”* Den som skal tjene i Guds rike vil ofte bli ydmyket.

Paulus sier: *Det er gitt meg en torn kjødet forat jeg ikke skal opphøye meg.* Den som skal tjene Gud synes ikke det er behagelig å bli ydmyket. Men det er ingen annen vei. For det er Guds rike vi har med å gjøre og ikke vårt. Det er hans ære og ikke vår ære som skal fremmes. Gud tukter til vårt gavn.

Vi leser i Heb 12: *Min søn, foragt ikke Herrens opdragelse (tukt), mist ikke modet, når du irettesettes af ham; for Herren tugter den, han elsker, han straffer hver søn, han holder af. For vore fædre tugtede os for en kort tid, som de nu ville, men Gud gør det til vort bedste, for at vi skal få del i hans hellighed.* Merk dette: *Gud tukter til vårt bedste, forat vi skal få del i hans hellighed ... Al opdragelse vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den.*

En kristen kan oppleve meget av trengsel og motgang og sorg i sitt liv. Det kan være sykdom, store problemer i familieliv eller i arbeidsliv. Det er så meget vi kan rammes av. Da er det lett så spørre: Hvorfor skal dette ramme meg? Har ikke Gud lovet sine barn velsignelse og det som godt er? Hvorfor skal jeg så ha dette? Hvorfor hører han ikke mine mange rop og mine bønner om at han skal hjelpe meg? Hvorfor frir han meg ikke ut av disse svære ting?

Og det som kanskje plager oss aller mest er at det går så lang tid uten at Gud svarer, uten at vi får se lys i tunellen. Da skal du prøve å forstå at Herren vil lære deg en ting, nemlig at velsignelse ikke alltid viser seg i at du har medgang og gode dager! Det kan nemlig være sådan at det forholder stikk motsatt!

Den nød du står oppe i nettopp nu, det er Guds velsignelse! Det er hans måte å ta seg av deg på. Han oppdrar deg med kors og trengsel for sitt rike. Og han har ett mål med det han sender i din vei, og det er at du skal nå frem til himmelen.

En underlig dobbelthet hos den kristne

Peter skriver i sitt 1. brev: *Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags.*

Da skal I juble . I den norske bibel står det: Derfor jubler I av glede. Vi kan altså juble, glede oss, midt i vår trengsel, fordi vi har det evige livs håp. Vi har en arv som ligger å venter på oss, som er gjemt i himmelen for oss, og den er uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig.

Det er en underlig dobbelthet hos den kristne. Han kan ha glede midt under sorgen. *Vi jubler av glede*, og samtidig får vi *lide under prøvelser af mange slags*. Denne dobbelthet henger sammen med at Guds gjerning alltid er dobbelt i våre liv. Han dører og gjør levende. Derfor mister vi ikke motet. Gud vet hva han gjør – og han gjør det! Han vet hva vi trenger til. Derfor overlater vi alt i hans gode og kjærlige hender. Han vet hva som er det beste for oss. Det er godt at vi skal slippe selv å bestemme hvordan vi skal ha det. Det skal vi få overlate til vår himmelske Far. Han vet best!

At vår sorg og bedrøvelse og trengsel kan være noe å glede seg over, kan virke underlig for oss, men Paulus har et merkelig ord om dette i Rom 5. Der oppsummerer Paulus hva som er fruktene av at vi er rettfærdiggjort av tro. Han sier: *Da vi nu altså er rettfærdiggjort af tro, har vi 1) fred med Gud, 2) adgang til nåden, 3) vi er stolte av og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed og 4) vi er stolte av og vi priser os lykkelig over våre trengsler!*

Tenk å prise seg lykkelig over sine trengsler. Det er en svær lekse å lære. Men i Guds skole kan vi lære den. Og vi kan vi si med profeten Esajas: *I deres trengsel var det ingen trengsel og hans åsyns engels frelste dem, i sin kjærlighet og sin store mildhet gjenløste han dem, og han tok dem op og bar dem alle den gamle tids dage.* Og vi kan derfor også si med apostelen Peter: *Derfor jubler I av glede, selv om I nå en liten stund har sorg.. i mange slags prøvelser*

Når vi kommer frem

De kristne kan ha mye sorg og bedrøvelse i sitt liv, noen mer, noen mindre. Men når vi kommer frem, så er det slutt på all sorg og bedrøvelse. Her nede er kirken under korset: *Vi må gå gjennom Guds rike gjennom mange trengsler, sa Paulus. Men der skal vi være med i den triumferende kirke, hvor det kun er jubel og glede. Peter sier: men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse.*

En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.

Det er en liten tid, så har jeg vunnet, / så er den hele strid med et forsvunnet, så kan jeg hvile meg rosende / og uavlatelig med Jesus tale (*H. A. Brorson*).

Lagt på www.vivit.dk 11.09.2009